

Ko je glasek izza ovinka postal še močnejši,

sem se oglasil tudi sam. Prepričan sem bil, da mi voh in sluh ne lažeta! Ostal sem pri mreži in se nisem premaknil, da ne bi izgubil sledi. Čakal sem, da se vrne prvi sprehajalec, kar se je kmalu zgodilo. Nosil je kariraste kratke hlače. Ko je odprl vrata, sem izkoristil trenutek, zakadil sem se proti izhodu in mu pod robom hlač smuknil mimo revno poraščenih nog. Prestrašil se je, zavpil, jaz pa sem tekel okrog ovinka, spet ujel tisti vonj in šel za njim do tja, kjer se je začel: do kletke. V njej je čepela psička, smrček je tiščala v mrežo. Ko sem jo zagledal, sem se raztopil kot sladoleđ. Postal sem tekoča zmes. Psička je bila takšna kot jaz, le malo bolj drobna in imela je manj zašiljena ušesa. Cvilila je, rinila v mrežo, jaz pa sem se ji približal, dotaknila sva se s smrčkoma, dišala je lepše kot pasja radost.

Si ti moj bratec? je rekla.

Sem.

Kje si hodil?

Pri Metki Fišer sem bil.

Kdo je to?

Moja mamica.

Ne more biti. Se ne spomniš najine mamice?

Ne.

An, ban, si zaspan? je rekla. *Si pozabil? Zbúdi se v prekrasen dan.*

Tu, na slami, nismo sami, sem privlekel pesem iz temnega kotička v svoji glavi.

Stiskamo se k topli mami, je nadaljevala.

Psički njeni smo mladički, se mi je utrnilo.

Pojeta nam dve sinički, je dodala.

Vija, vaja, ta razgraja,

ta pa skóči ven.

Moj spomin se je prebudil. Tako smo se izštevali, kdo bo prvi pil mleko. Mamin kožuh je bil del naše tekme.

Za mano je pritekel sprehajalec v kratkih hlačah, ampak se je ustavil, ko naju je zagledal. Tiho se je obrnil in šel nazaj. *Dobro, dobro.*

Opazoval sem sestro. Čudil sem se njenim velikim, črno obrobjenim očem.

Imam tudi jaz takšne oči kakor ti? sem jo vprašal.

Najbrž, je rekla. *Mogoče jih imava po mami. Ampak sem že pozabila, kakšna je bila.*

Jaz sem vso mamo pozabil. Nisem vedel, da sva jo imela.

Vsak pes jo ima. Tudi vsak človek.

Gledala me je.

90

Nekdo je prišel, zgrabil najprej tebe, potem bratca in nazadnje mene, je rekla. Mama je zarenčala, zgrabila je njegovo roko, ampak ji je v gobcu ostala samo rokavica. Stlačil nas je v škatlo in jo zaprl.

Mama je zatulila, veriga je zarožljala, slišal sem brnenje, s škatlo vred nas je premetavalo, sem se spomnil.

Potem nas je nekdo dvignil, škatlo je položil na tla, zvok avtomobila je izginit, vedno bolj mrzlo je bilo, stisnili smo se skupaj.

Od takrat, ko smo zaspali, se ničesar več ne spomnim.

V sestrih rjavo prozornih očeh sem zagledal šefa in njegovo pomočnico. Obrnil sem se. Opazovala sta naju s tisto vrsto prijaznosti, ki jo imam pri ljudeh najraje.

“Se spomniš? Jeseni smo jih dobili,” je tiho rekel šef. “Bili so lačni, žejni, premraženi. Karlo in Marjan sta jih našla pri jezeru.”

“Ja, se spomnim. Nekdo je poklical,” je rekla pomočnica.

“Da je videl škatlo z mladiči. Pa tako lepi so bili.”

“Prestrašeni,” je dodala pomočnica.

“Mimi bo jutri šla,” je rekel šef. “Upam, da nameravajo skrbet zanjo. Poln kufer imam takih, ki pripeljejo pse nazaj.”

Vedel sem, da je mislil Metko. Pogrešal sem jo, čeprav je šef ni maral, ker me je pripeljala nazaj. Zame pa je bila najboljša, edina. Zakaj sem jo razočaral? Zakaj sem jo ugriznil? Zakaj? Za vedno sem zapravlil, kar sem imel! Njen glas v moji glavi ni hotel utihniti. Bi ga lahko odgriznil?

Mama je imela svetlo rjav kožuh z belo liso pod vratom, je rekla sestra.

“Mojca,” je šepetaje rekel šef.

91

“Ja?” se je oglasila pomočnica, za katero sem zdaj izvedel, da je Mojca.

“Karla in Marjana psi ne marajo.”

“Vem,” je rekla Mojca. “Pa sta menda oba ljubitelja psov.”

“Menda,” je rekel šef. “Pridi, bova peljala ta dva na sprehod. Mimi je že zdrava. Naj bosta vsaj do jutri skupaj.”

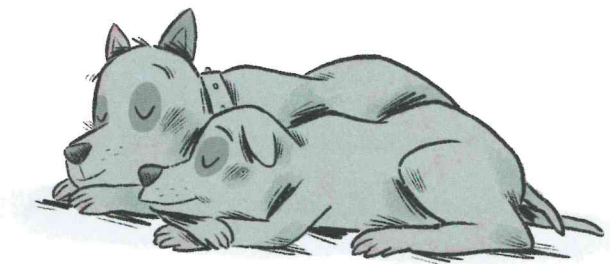
Na travniku sta naju spustila s povodcev. Z Mimi sva tekla, se lovila, se kobalila drug čez drugega, grizla sva se in se valjala po travi. Tega me je naučil Beni, Mimi pa verjetno še ni pozabila.

Spomnim se lise pod vratom, sem vzkliknil sredi igre.

Potem sta naju peljala nazaj in naju zaprla v skupno pokrito ogrado, v kateri ni bilo nobenega drugega psa. Spet se je ulilo. Vremenarji so si verjetno vzeli prosto nedeljo in so spali na kavčih. Pustili so, da vreme razgraja brez kontrole!

Zbudite se, lenuharji! V ponedeljek hočem sonce!

Z Mimi sva se stisnila skupaj, močno skupaj. Kot da sva spet pri mami.

Ko sem bil s kolegi psi v parku

in smo skupaj iskali primerno drevo, ki bi ga lahko polulali, je iznad borovcev priplaval šef, imel je perutničke. Sedel je na grm, da so se klobasice, ki so rasle na njem, zatresle. Nato je šef skočil z veje in zrasel. “Tale vas čaka,” je rekel. Pokazal je na drevo, primerno za polulanje. Pogledal sem v smer, kamor je kazal, vendar drevesa ni bilo več, nekdo ga je odnesel, šef pa je meril s prstom na mojo sestrico. Izginilo je grmičevje, drevje, klobase in perutničke. Ob mreži pesjaka sem zagledal dve deklici in odraslo žensko, šef je stal z njimi na zunanji strani ograde. Šele zdaj sem se popolnoma zbudil.

“Tale,” je ponovil šef.

“Pravite, da je samička?” je vprašala ženska. Imela je vonj po baziliki in peteršilju.

“Tako je. Mimi,” je odgovoril šef. “Stara je osem mesecev, cepljena, zdrava mešanka. Samček je njen brat Aksel. Bil je že posvojen, ampak so ga vrnili.”

Opazoval sem deklici. Presojal, ali jima lahko zaupam. Večja se je oglasila:

“Jaz bi oba.”

“Jaz tudi,” je dodala manjša. “Ne moremo dat bratca in sestrice narazen.”

“Pri živalih to ni nič hudega,” je ugovarjala njuna mama.

Kakšna traparija! Ljudje se imajo za neverjetno brihtne! Naj si tale mama kupi orhidejo, ki je mogoče res ne bo prizadelo, če jo bodo ločili od drugih. Midva z Mimi pa sva mešanca iz rodu psov!

Šef, ki je res genij, ker odlično bere pasje misli, se je zavzel:

“Tudi živalim je hudo, veste, gospa, ko grejo narazen. Mimi in Aksel sta se ravno sinoči spet našla. Če boste vzeli Mimi, vas bom prosil za dovoljenje, da Akslovemu bodočemu lastniku povem, kje živite. Zelo bom vesel, če se bosta psička lahko še kdaj srečala.”

“Prav, bomo vzeli samičko,” je rekla ženska. “Samček pa naj z novim lastnikom prihaja na obisk.”

“Res ne moremo vzeti obeh?” je vprašala manjša deklica.

“Ne,” je odgovorila njena mama.

“Z Mimi boste imeli dovolj dela, preden se bo navadila,” je razložil šef. “Tri tedne časa imate, da jo pripeljete nazaj, če ne boste zmogli. No, ampak ne bo hudega, ker ni več tako mlada.”

Uboga Mimi. Videl sem, da jo je strah. Zavlekla se je k meni, polizala me je po glavi, po ušesih, po smrčku, pogledala sva si v oči in se poslovila.

Drži se, je rekla.

Se vidiva, obljubim. Sam te bom našel, če si moj lastnik ne bo zapomnil naslova. Jaz ga imam v smrčku. Tvoja nova mama diši po baziliki. Vem, veliko mamic diši po zeliščih, ampak pri tvoji voham tudi šampon iz šmarnic, po tej kombinaciji te bom našel.

Vija, vaja, ta razgraja!

Ti pa skočiš ven!

Šef je stegnil roke proti njej, Mimi se mu je izmaknila in se še enkrat privila k meni.

Vedel sem, da trajna pasja sreča ni v zavetišču, ampak pri ljudeh, kakršni so šef, Mojca in Gašper. Tale mama pa tudi kaže nekaj znakov pasje pameti, sem sklenil.

Šef je pripel Mimi na povodec in jo odpeljal. Deklici in njuna mama so šle za njima. Mimi se je še enkrat ozrla, pomahala z repom in potem so vsi skupaj izginili za ovinkom. Še vedno

96

je rahlo deževalo. Upal sem, da se je kateri od vremenarjev že zbrihal in se lotil dela. Mojca je prišla pome, peljala me je lulat in kakat na travnik za hišo, dobil sem skledo ničvrednih briketov, potem sem se zvil v klobčič, potegnil veke dol in se vrnil na vrt s klobasicami.

Ko sem se zbudil po sladki porciji spanja,

me je zajela strahotna samota. Vsa klapa je bila za ovinkom. Slišal in vohal sem jih, videl pa ne. *Menda me ni Gašper naplahal*, sem pomislil. Bil sem prepričan, da je že ponedeljek, saj sem preštel noči, ki sem jih prespal v zavetišču, bili sta dve. Ugrabili so me v soboto, ko je sijalo sonce in se je malo pooblačilo, vmes je minila nedelja z dežjem, zdaj pa je nastopil dan po nedelji, ki se, logično, imenuje *po-nedeljek*, pravkar je še rahlo deževalo, zdaj pa se je začelo jasnit.

97

Naenkrat se je ob mreži naslikal eden tistih dveh tipov, ki sta me ugrabila Gašperju. Nisem vedel, ali je Karlo ali Marjan. Obeh sem se bal. Tale, ob mreži, je nosil zlovešče usnjene rokavice in povodec.

“Karlo!” je nekdo poklical za njim. Bil je glas onega drugega.

“Ja?” se je oglasil Karlo. Dlake so se mi postavile pokonci.

“Boš ti peljal novega psa ven?”

“Ja,” je odgovoril Karlo. Odklenil je vrata pesjaka in me hotel pripeti. Zarenčal sem. Karlo je odskočil. Izkoristil sem trenutek in zbežal na dvorišče. Tekel sem k hiši, Karlo je tulil: “Pes mi je ušel,” jaz pa sem planil naravnost skozi odprta vrata v pisarno,

kjer sta za mizo sedela šef in Mojca, pila sta kavo. Mojca se je prijazno nasmehnila.

“Pridi k meni,” je rekla. Stisnil sem se k njenim nogam.

“Vidiš?” je rekla tako, da se je nagnila k šefu čez mizo.

Pritekel je Karlo.

“Oprostite, ne vem, kaj mu je.”

“Tudi jaz ne,” je rekel šef. “Si bil v soboto, ko si ga vozil, grob?”

“Ne,” je odgovoril Karlo.

“Jaz sem za pričo, da ne,” se je oglasil Marjan, ki se je prikazal pri vratih. Na povodcu je pripeljal francoskega buldoga.

Bonjour, Aksel, je pozdravil Žak po francosko.

Buongiorno, sem mu odgovoril po italijansko, da si ne bi mislil, kaj da je. Z mamico sva gledala programe na Radio-televisione Italiana, zato sem vedel, kaj govorim.

Kako si? me je vprašal.

Bolj za en drek. Ti?

Tudi slabo.

Kaj pa je?

Dobil sem vnetje ušes. Peljejo me h Kosu, je povedal.

Šele zdaj sem opazil, da ima ušesa.

Smola, sem rekel. *Drži se.*

Merci. Hvala.

“Ne razumem, zakaj se te Aksel boji,” je rekel šef Karlu.

“Jaz tudi ne,” je odgovoril Karlo. “Prestrašen pes je, ne morem pomagat. Še sebe se boji.”

Pa sem se res enkrat ustrašil sebe, v steklenih vratih, ampak to še ne pomeni, da se vseh bojim, traparije klatiš, bi mu rad rekel.

“Mene se ne boji,” mi je Mojca izmaknila misel. “Ga bom kar jaz peljala ven.” Karlu je z roko dala znak, naj gre. Ta je povetil glavo, ji dal povodec, skomignil, se obrnil in šel. Marjan z Žakom je zavil proti ambulanti.

Ciao, me pozdravil Žak, tokrat po italijansko.

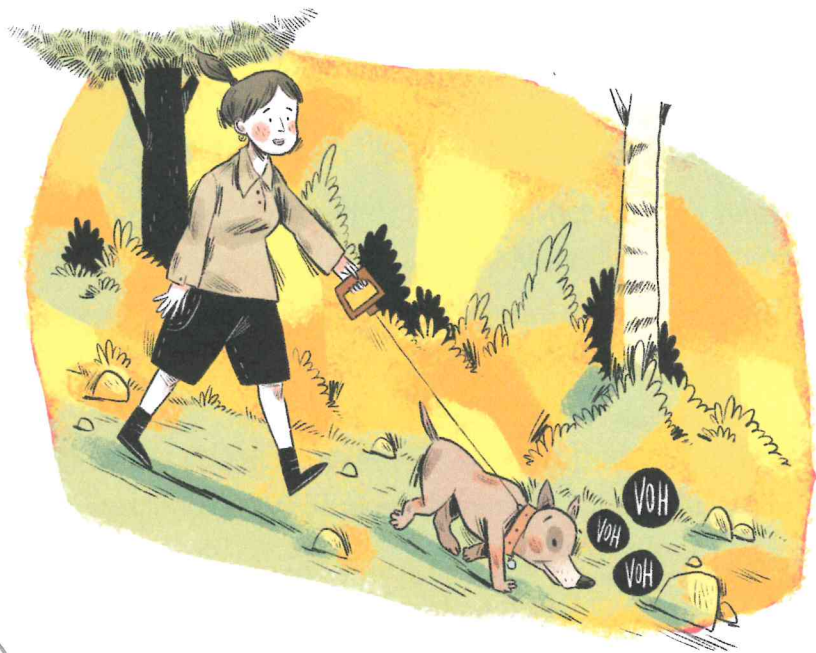
Ciao, amico! sem odvrnil. *Piacere! Me veseli.*

Legel sem na tla in poslušal, kaj se pogovarjata šef in njegova žena. Vstala je, stopila k njemu in mu položila roko na ramo.

“Ko bom prepričana, da se ne motim, ti povem, kaj si mislim,” je rekla.

Iz ordinacije se je razlegel predirljiv krik. Žak je verjetno dobil injekcijo.

Šef je pokimal Mojci. Ta me je pripela na povodec in me peljala ven, v gozd, po mokrih rastlinah. Nehalo je deževati. Vohal sem druge živali, povsod je šumelo, gozd je res poln vonjev in šumov, ki sem jih v bloku pogrešal. Spet sem bil prevzet in sem si želel, da bi lahko malo divjal naokoli. Mojca je to opazila. Odpela me je.

“Ne predaleč,” je rekla. Zakadil sem se v travo in grmičevje, cvilil od navdušenja, delal kroge, vrglo me je iz ovinka, ampak sem se pobral in tekel naprej in spet nazaj.

Glavo sem imel polno cvetnega prahu in kapljic, kihnil sem, Mojca se je smejala, vrgla mi je palico, tekel sem ponjo, vendar je nisem prinesel nazaj. Igral sem se, da sem pradavni pes, ki je ujel zajca. Ne bi ga pokončal in pojedel, ne, surovih zajcev ne jem, samo igral bi se, da sem nevaren in krut, prava zverina, eden tistih, ki sem jih videl na televiziji. Tudi če mi ne bi Gašper v parku razodel, kdo sem, bi v tem trenutku vedel, zahrepenel bi po srečanju s svojim pradedom volkom, priklonil bi se mu v globokem spoštovanju, potem pa zbežal od strahu pred neznanim svetom, ki me tako privlači in mi pravi, da sem lahko tudi jaz neustrašna, veličastna žival.

Iz gozda sva izstopila na drugi strani. Zavohal sem človeška bivališča. Pred nama, v bregu, sem zagledal majhno vas, v dolini pod njo pa dolgo, široko jezero.

“V tem naselju stanuje Karlo,” mi je rekla Mojca. “Tamle, na začetku. Greva.”

Nisem razumel, kaj hoče. Zakaj bi me zanimala hiša tega zoprnega človeka? Vendar sem se pustil pripeti, Mojci sem zaupal.

Še preden sva se čisto približala, je vame vstopilo nekaj neverjetnega, nekaj davnega. Zagledal sem čudovito psico. Nepremično je strmela vame. Njen svetlo rjavi kožuh se je svetil v soncu, ki je pravkar pokukalo skozi luknjo v oblaku. Mislil sem, da sem se vrnil v čas, preden sem obstajal in se bom zdaj šele rodil. Stala je tam, priklenjena na verigo, naježena, ponosna, ljubeča, mehka, dišeča, topla, gledala me je z

nečim, kar je spominjalo na strah, ampak ni bil strah, bil je pogum, pomešan s spominom na

strah. Potegnil sem povodec, Mojca je stekla

z mano. Obstal sem pred psico, ki me je

čakala in me povohala, zacvilila, me

obliznila in potem se je

zgodil nov za-

četek sveta.

Sinko moj, je rekla.

Mamica! Zajokal sem.

Kje si bil?

Vzeli so nas.

Vem. Ste živi?

Smo. Brat je pri ljudeh, sestra je prav danes odšla k družini, jaz pa ...
Še bolj me je zvalo.

Ti pa?

Vrnili so me v zavetišče.

Na dvorišču se je medtem prikazala starejša ženska.

“O, dober dan,” je rekla.

“Pozdravljeni, gospa,” je odvrnila Mojca.

“A je to eden od naših mladičev?” je vprašala ženska.

“Ravno to me zanima,” je odvrnila Mojca. “Ste vi Karlova mama?”

“Ja, moj Karlo dela v zavetišču za živali,” je ponosno odvrnila gospa. “Ste ga vzeli pri njih?”

Postal sem pozoren. Mama se je ulegla, stisnil sem se k njej, vklopil stikalo za ušesa.

“Preden vam odgovorim, gospa, vas bom nekaj vprašala.” Mojca je bila prijazna in malo stroga. “Kdaj je imela vaša psica mlade?”

“Pozno spomladi je bil tukaj sosedov mešanec. Konec poletja smo dobili mladiče, gospodar od mešanca ni hotel nobenega vzet. Zato jih je Karlo peljal v zavetišče. Psica mu je to zamerila. Ne mara ga več. Hrano ji lahko samo še jaz nosim, na sprehod pa jo pelje nečak.”

“Ste prepričani, da jih je res peljal v zavetišče?”

“Seveda.”

“Od tam prihajam, gospa. Tegale psička in še dva druga smo našli v škatli ob jezeru. Nekdo nas je klical, da je našel tri zapuščene mladiče, ponje smo poslali vašega Karla in njegovega sodelavca Marjana. Karlo se je pretvarjal, da o tem nič ne ve.”

“Potem pa ni naš.”

“Mogoče se pa motite, gospa. Če bi Karlo pripeljal mladiče v zavetišče, bi moral plačat prispevek za sprejem. Zato jih je raje pustil ob jezeru in nekoga prosil, naj pokliče.”

“Bravo! A se ni dobro spomnil?” je vzkliknila gospa. “Varčen in brihten, kaj?”

“Ja, gospa,” je odvrnila Mojca. “Varčen in brihten sin. Pa spravite psico z verige, prosim. Karlo dobro ve, da je treba postaviti mrežo. Na svidenje. Čez en teden pridem pogledat.”

“Na svidenje. Adijo, kuži,” je gospa prijazno pozdravila tudi mene. Še zadnjič sem se stisnil k mami, ona me je ljubeče podregala s smrčkom in mi zašepetala:

Pridi še kdaj.

Pridem. Zemljevid imam v smrčku.

Malo sem zaostajal, ko sva odhajala. Mojca me je obzirno potegnila, moral sem za njo. Ko sva se vračala, sva šla mimo dvorišča, na katerem je spal velik mešanec, verjetno moj oče. Zbudil se je, dvignil rep, hotel zalajati, a si je premislil. Še preden sva se oddaljila, je že spet mrknil. Ni me prepoznal. Z Mojco sva šla naprej, skozi gozd, nebo se je razjasnilo. O, hvala, vreme narj, končno ste se dvignili s kavča!

Nisem se več ukvarjal z vohanjem, ker sem hotel shraniti vonj po mami. No, prej sem bil srček, tulipanček, cvetlični lonček, pes, žvau, mrcina in fant, zdaj pa sem postal še brat in sin. Če sem lahko vse to, bom nekoč tudi vreme nar.

Ko sva prečkala kratko frizuro pred zavetiščem,

naju je sonce že skoraj scvrlo. Iz ene skrajnosti v drugo! Čez nedeljo tipi lenarijo, v ponedeljek pa pretiravajo s kurjavo!

Že od daleč sem zagledal Gašperjev avto. Saj sem vedel! Ljudje z mojega seznama držijo svoje obljube! Z Mojco sva šla v pisarno, kjer je na stolu ob steni sedel Gašper in nekaj pisal v svoj zvezek. Šefa ni bilo.

“O, dobr dan, gospa,” je rekel Gašper Mojci, meni pa: “Živjo, mali.” Bil sem ga tako vesel, da sem se mu zvrnil pod noge. Rad bi ga vprašal, kaj bo z mano, in ker Gašper bere pasje misli, je že odgovoril:

“Z mano boš šou. Zrihtou sem ti dom, boš vidu. Šefica, a se lahko z vami pogovorim? A moram čakati šefa, da pride nazaj?”

“Midva lahko vse pripraviva, podpisal bo pa on. Verjetno je šel v pesjake.”

“Ne, na vece je skoču,” je rekel Gašper. “Je reku, da bo prec nazaj.”

Mojca se je nasmehnila. “No, fino. Imam pa novice zanj in za vas.”

“A res? Kašne pa?”

Vstopil je šef.

“Oprostite, gospod profesor, da ste morali čakati.”

“Profesor?” se je začudila Mojca.

“Ja, to je profesor Gašper Ažman, a ga ne poznaš?” Mojca je odkimala. “Čudno, njega vsi poznajo. V gimnaziji me je učil slovenščino.”

“A ja?” se je še bolj začudila Mojca.

“Ja. Pa ne samo profesor, tudi pesnik in pisatelj.”

“Saj sem res že slišala za vas,” je rekla Mojca.

“No, ja, nisem ne vem kašen literat, sem pa ta cajt, ko sem čakou tebe in psa, zložil eno pesem. Vama jo preberem?”

“Ja, pa dajte,” je rekla Mojca in se mu smehljala.

“Takole gre,” je začel Gašper.

*“Ko gre maček na stranišče,
mehek pesek si poišče.
Ko gre na stranišče pes,
v šavje se zarije ves.
Človek pa v vece se skrije,
se obriše in umije
in potem ga še skrbi,*

da za njim preveč smrdi.

Prostor zrači, parfumira,

za vonjave se sekira,

in kupuje, da bo mir,

odišavljen skret papir.”

Nekaj časa sta bila oba tiho. Potem se je šef zakrohotal in rekel:

“Profesor Ažman, prav nič se niste spremenili.”

“Seveda sem se,” je odvrnil Gašper. “Učiteljski poklic sem razširu na pasjo pedagogiko. Lej me, zdaj sem prišel na govorilne ure za tegale fanta.”

“Ja, pa res,” je rekla Mojca, ki se ji je Gašper verjetno zdel zabaven, tako kot meni. “Začnimo. Se pravi: v soboto ga je Metka Fišer oddala zavetišču, potem ko ga je imela nekaj več kot pol leta. Vi ste se ponudili, da mu priskrbite nov dom. Ampak jaz sem na današnjem sprehodu še nekaj ugotovila. Janez, nisem ti še povedala.”

Aha, zdaj sem končno izvedel, kako je šefu ime.

“Kaj pa?”

“Naš Karlo ima prste vmes, ti povem pozneje, no, skratka, a boste vi, gospod Ažman, vzeli psa?”

“Ja, ampak ga bom pelal drugam, sem že vse zrihtou ...”

Stisnilo me je. Kam bom šel, za pasjo voljo? Ne bi rad spoznaval novih čudakov. Seznam tistih, ki jih nimam rad, je bil skoraj prav tako poln kot seznam teh, ki jih imam. *Ne, prosim, Gašper, nobenih novosti, prosim, ker moja duša tega ne bo prenesla!*

“Dokumente boste napisali na Cecilijo Petek.”

Kdo pa je to? Crknil bom od strahu. Tako čudno ime. Nekakšna Cecilija že ne more bit prijazna gospa!

“Z njo sem zmenjen, da ga vzame. Prosila me je, naj uredim papirje. Sej jo poznaš, Janez. Bla je knjižničarka na gimnaziji. Ampak je šla že v penzijo.”

“A, že vem, gospa Cilka. Ona je pa res fajn,” je rekel Janez.

Teta Cilka je Cecilija? In piše se Petek? Kako imajo ljudje butasta imena in priimke! Obstaja tudi Ferdo Ponedeljek?

Magdalena Četrtek? Bil sem tako razburjen, da nisem strpel na tleh, skočil sem Gašperju v naročje, ker sem zdaj že vedel, da mi bo vprašanje potegnil iz oči.

“Ja, ja, Aksel, kar mirno! To je tvoja Cilka, ja. Pa nč se ne boj zaradi Metke, ona tega sploh ne ve, včerej je pršla iz bolnice, vse je v redu z njo, mela bo otroka in bo z njim ravnala kot z otrokom. Ti pa si pes in Cilka bo zate skrbela tko, kot se skrbi za psa. Lahko ti bo pela in brala, pa še torteline in čevapčiče boš kdaj dobil.” Pogladil me je po hrbtu in me položil nazaj na tla.

“Dala vam bom naslov novih skrbnikov psičke Mimi, ki se je skotila v istem leglu kot Aksel. Včeraj sta bila še skupaj pri nas. Lahko

vam dam tudi naslov skrbnikov njunega bratca Amija v Fobci. Povedala vam bom pa tudi, kje živi njuna mama.”

“Kaj?” se je vmešal Janez.

“Ja, saj, to je tisto, kar ti moram povedat.”

“O, mat kurja! Šele zdaj zastopim! A je mogoče Karlo odpeljal mladiče k jezeru?”

“Aha,” je rekla Mojca.

“Katere pasme pa je?”

“Škotska ovčarka.”

“Si slišou, mali? Plemenito kri maš. Lesi je bla tvoja prednica!” je vzkliknil Gašper.

Spomnil sem se: *Lesi je bila najbolj znan in najlepši pes v vasi.*

“Iz službe bo letel,” je zarobantil Janez.

Kam bom letel?

“Ne ti, Aksel.”

Uf, sem si oddahnil. Skozi vrata sem na hodniku zagledal Marjana, ki je peljal Žaka iz ordinacije. Ta je komaj hodil, zanašalo ga je.

Z vseh strani sem prešpikan, mi je povedal, ko sta šla mimo in nama je Marjan dovolil, da se povohava in se na hitro pogovoriva. Žak je dišal po Ernestu Kosu.

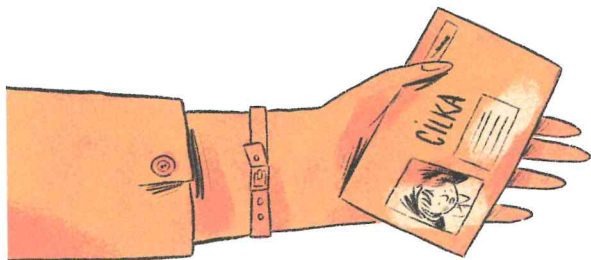
Dobil sem cel kup zdravil, ker nimam samo vnetja ušes, ampak tudi vnetje mehurja, mi je potožil.

Drži se, amico, sem mu rekel. Jaz grem s temle profesorjem ven. Upam, da boš šel tudi ti kmalu.

Prestar sem, je rekel. Nobeden me noče. V penziji sem že. Au revoir. Arrivederci. In vse lepo pozdravi.

Žalostno, kajne? Marjan je odvedel Žaka naprej.

“Skrajni čas je, da Karla odsloviš,” je medtem Mojca rekla Janezu. “Mama bo prav vesela, če bo kaj naredil doma. Veliko kmetijo imajo, ne more sama pobirat krompirja in za vse skrbet. Pa še ogrado je treba postaviti za psico, ki je zdaj na verigi. No, gospod profesor, pa začnimo. Imate s sabo kakšen dokument gospe Cilke?”

“Jasno, da mam, še preveč mi jih je dala,” je rekel Gašper. “Osebnostno in zdravstveno, pa kartico za koncertni abonma in za knjižnico, kartico ugodnih nakupov, bančno kartico in še kartonček za datumom za zobarja.”

Ko me je Gašper odpeljal,

se je nenadoma pooblačilo. Gašper je odprl šipe in prezračil avto. Nisva se dolgo vozila. Cilka nama je prišla naproti čez dvorišče, skočil sem ji v naročje in tako mahal z repom, da sem se ji zapletel v lase.

“Veš, kaj se mi je sanjalo, Aksel?” je rekla. “Da sem krpala pletene nogavice in sem v košu s strganimi pleteninami našla tebe. Imel si razparan kožušček, približno dvanajst centimetrov na boku, tukajle.” Pokazala mi je, kje sem bil razparan. “Cvilil si od žalosti. Vzela sem te iz koša in ugotovila, da je tvoj kožuh iz volne. Strgala se ti je nitka in zato se ti je kožuh paral. Jaz pa sem vzela kvačko, ujela zanko in ga popravila.”

Gašper se je krohotal, jaz pa hihital.

Ko sva se s Cilko razvozlala, smo šli v kuhinjo, dala mi je košček sira. Od Gašperja je vzela moje dokumente, on je rekel:

“Smisu pasjega živlena se kaže v eni dobri teti Cilki.” In je šel.

Cilka me je peljala na vrt. Zagledal sem novo pasjo uto in ob njej dva človeka, enega večjega in enega manjšega. Napenjala sta žičnato ograjo, verjetno zame. Pa nikar ne mislite, da zato, ker bi se Cilka bala, da bom ušel, ampak zato, da me ne bi kdo ukradel. Zdaj sem vsaj vedel, da imam v sebi kri škotskega ovčarja, torej

sem potomec znamenite Lesi, kot posebno dragocenost me je treba varovati pred lopovi.

“Vidiš, Aksel, tole sta moj sin Matjaž in njegov sin, moj vnuk Andrej,” je rekla Cilka. “Še nikoli ju nisi videl, a ne? Metka te je zmeraj odpeljala, preden sta onadva prišla. Spoznal boš tudi Veroniko, Matjaževo ženo, Andrejevo mamico. Imel boš družbo in živel boš zunaj.”

Bilo je kot v sanjah. Pasja uta in mreža okrog nje, nad mano pa drevesne veje in še višje nad njimi nebo, ki so ga upravljali moji vzorniki.